

Gabriele Amorth
Roberto Italo Zanini

Mocnější než zlo

Jak rozpoznávat
a přemáhat zlého ducha
a vyhýbat se mu

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/eknihy>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

Gabriele Amorth
Roberto Italo Zanini

Mocnější než zlo

Jak rozpoznávat a přemáhat zlého ducha
a vyhýbat se mu

© Edizioni San Paolo s.r.l., 2010
Cinisello Balsamo (MI)

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2013
Petrská 9, 110 00 PRAHA 1
Tel.: 222 311 206
E-mail: paulinky@paulinky.cz www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-022-0 (Tištěná kniha)
ISBN 978-80-7450-103-6 (PDF)
ISBN 978-80-7450-104-3 (ePUB)
ISBN 978-80-7450-105-0 (Kindle/mobi)

PROLOG

Onoho dopoledne jsem byl svědkem již tří exorcismů. Nejednalo se o snadné záležitosti. Neměl jsem pochybnosti ohledně ďáblovy existence, ovšem pokud bych náhodou nějakou pochybnost býval měl, pak by se po oné zkušenosti rozplynula jako sníh na slunečním žáru. Během mše, která jako vždy předcházela obřadům osvobození v kostele nedaleko stanice metra pár kroků od Svatého Jana v Lateráně, jsem se naivně pokoušel odhalit mezi přítomnými ty, kdo by mohli být posedlí. Jsou tací, řekl mi otec Amorth, kteří se klidně účastní slavení mše svaté a přijímají požehnání, aniž by se v nich odehrávalo cokoli divného. Ti, kdo již mají za sebou dlouhou sérii exorcismů, v sobě značně utlumili odpor k posvátnému. Musím se přiznat, že jsem si mezi přítomnými povšiml člověka, který na mě působil divně. Pak jsem se ale zastyděl, protože na dvou lidech, kteří pak podstoupili exorcismus, jsem nepozoroval zhola nic zvláštního. Jiní nebyli přítomni na mši svaté a přišli později dle dohody přímo na schůzku.

Z těch dvou zmíněných osob na mě zapůsobila obzvláště jedna. Bylo to docela normální děvče, tak kolem pětadvaceti let. Měla velmi příjemné vystupování a chovala se zdrženlivě. Zatím otec Amorth v místnosti

vedle kostela připravoval vše potřebné k exorcismům, žehnal předměty a žehnal přítomným lidem. Žehnal také vodu v láhvi, která byla v horkém letním období nutná k tomu, aby lidé mohli zahnat žízeň. Zmíněná dívka tiše čekala v kostele, až ji zavolají. Určitě se modlila, protože jsem viděl, že je velmi usebrána. Seděla v zadní lavici. Hleděla upřeně na svatostánek. Tak mi to alespoň připadalo.

Při prvním exorcismu mě otec Amorth vyzval, abych si sedl vedle něho. Vzal jsem si tedy židli a přistoupil jsem k lehátku, na němž ležela žena, která měla podstoupit obřad exorcismu. Pak jsem ale zjistil, že kolem ní je již spousta lidí, a tak jsem s tímto odůvodněním poněkud poodstoupil stranou. Místnost byla docela prostorná, a tak jsem postavil svou židli asi doprostřed vedle stolku, na němž byly položeny předměty k požehnání. Byl to projev opatrnosti ze strany člověka, jenž si chtěl udržet odstup od toho, co se bude dít. Bylo v tom ale také něco z novinářského řemesla, protože jsem si našel místo, z něhož jsem mohl mít dobrý přehled o všem, co se bude odehrávat. Vedle mě byly dvě ženy s růžencem v rukou. Na druhé straně místnosti seděly rovněž dvě osoby, které z tašek vytáhly růžence a propouštěly jejich zrnka mezi prsty. Z tohoto svého nového místa jsem opravdu mohl všechno docela dobře vidět. Nepředpokládal jsem, že při tom bude tolik lidí.

Vedle lehátka byli kromě otce Amortha ještě další tři kněží. Byl tam také ještě jeden muž a tři ženy. Dva lidé zůstali u vstupu, protože v průběhu exorcismu byl kostel

zavřený, zároveň však bylo třeba umožnit vstup těm, kdo měli smlouvenou schůzku s otcem Amorthem.

Otec Amorth mi naznačil, jak jsou exorcisté opatrní, když se jedná o výběr spolupracovníků. V jistém slova smyslu pak lze hovořit o tom, že exorcisté jsou poněkud žárliví na ty, kdo tvoří jejich modlitební skupinu. Platí totiž, že *každý exorcista potřebuje lidi, kteří se modlí s ním a vedle něho. Právě prostřednictvím modlitby je zlý duch donucen projevit se a nakonec uprchnout*. Z jeho slov jsem ale nepochopil, zda se jedná o skutečnou formu duchovní služby na bázi dobrovolnosti. Jedná se o skupinu lidí, kteří se dvakrát za týden ráno kolem osmé scházejí ve zmíněném kostele, aby se tu modlili a odhalovali realitu pekla.

Seděl jsem vedle nich a také já jsem sáhl po růženci, který mám stále na prstě. Pocítil jsem touhu modlit se. Cítil jsem, že to bude užitečné. Nikdy jsem si nepomyslel, že se budu modlit tak úpěnlivě. Ve svém životě jsem vždy věnoval čas modlitbě a uctíval Pannu Marii. Onoho dne jsem pochopil, proč je třeba se modlit a že bez modlitby nemůžeme žít jako doopravdy svobodní lidé.

Otec Amorth začal přednášet dlouhou formuli exorcismu podle dávného latinského rituálu. Vždycky užívá tuto formuli a nikdy nesáhne po oné novější, protože ji hodnotí jako příliš *zjemnělou*, a tudíž *neúčinnou*. Když mi to vysvětloval, použil k tomu jadrné vyjádření jednoho známého exorcisty, který zemřel před několika lety, benediktina otce Pellegrina Ernettiho: *K vyhnání ďábla*

*je nutné vzývání Ducha svatého a pak ho tím umlátit.
Všechno ostatní je k ničemu.*

Čtyři kněží se nahlas modlili. Dívka, která seděla vedle lehátka, začala jemným hlasem intonovat gregoriánský chorál, takže zmíněná melodie vytvářela pozadí modliteb. Žena na lehátku už se začala rozrušovat. Zkroutily se jí rty, dýchala prudce. Za ní stála silná paní, která držela její hlavu a utírala ji kapesníkem. Pak začaly křeče zasahovat celé její tělo. Lidé kolem lůžka ji podpírali. Nezvyklé pohyby se zprvu projevovaly jenom v oblasti žaludku. Měla nepřírozeně křečovitě stahy, jež nelze dost dobře popsat a kterým není možno porozumět jinak nežli tak, že v ní byl přítomen někdo jiný, kdo se zmítá různými směry, jako kdyby hledal únikovou cestu. Ze ženiných úst vycházel chrapot. Slova, zprvu nesrozumitelná, nabývala na jasnosti. Byl to nelidský hlas, který se nikterak nedal srovnat s tím, který jsem pak slyšel po vykonání exorcismu. Po skončení modliteb začal otec Amorth klást ženě otázky. Otázky nebyly pochopitelně adresovány ženě, nýbrž „onomu něčemu“, co se zmítalo v ní a co prostřednictvím různých grimas a hlomozů tu a tam říkalo téměř prosebně:

„Ne, ne! Nechci vyjít ven! Nechci vyjít ven...“

Otec Amorth se ptal, kdo to je. Pochopil jsem, že mnozí zlí duchové, které lze považovat za vůdce většího počtu ostatních, mají také svá jména a přesné charakteristiky. Ptal se rovněž, kolik jich je, neboť často dochází k tomu, že člověk není posedlý pouze jedním zlým duchem.

Ač s velkou nevolí, onen hlas byl nucen poskytnout odpovědi, které byly trhané a jejichž hlučnost vzbuzovala hrůzu. Upřímně řečeno, nevěnoval jsem jim velkou pozornost, protože jsem se soustředil na modlení příslušného desátku růžence. Jednu věc si ale pamatuji docela přesně. Když se otec Amorth dotázal, kdo způsobil toto prokletí, kdo vzýval ďábla, aby vstoupil do postižené ženy, ozval se strašidelný křik a zároveň přiškrcený hlas sdělil následující:

„Sabrina... Byla to Sabrina... Zlořečená!“

Ano, pomyslel jsem si, zatímco mnou procházelo děsivé mrazení, ďábel je žalobce a podvodník. Nejprve zneužívá své otroky, pak je ale bezostyšně vyzrazuje a veřejně jim zlořečí.

Po udělení požehnání se žena uklidnila. Pomáhali jí, aby mohla, byť s obtížemi, udělat znamení kříže. Jevila se znavená, nicméně mnohem méně než by člověk očekával. Napila se a opakovaně děkovala. Pak přistoupila ke stolečku, aby si zde domluvila další setkání. V tom okamžiku jsem viděl, jak otec Amorth opakuje tatáž gesta, která jsem mohl spatřit, když jsme se domlouvali na dnech a hodinách, kdy se budou konat naše letní rozhovory. Stejným způsobem si pak počínal se všemi svými pacienty, jak je nazývá on sám. Totéž se opakuje vždycky, když ho někdo žádá o setkání, a to i když se to odehrává po telefonu, k čemuž ale dochází jen zřídka. Dohodnutý termín rozhodně není nahodilý. Někdy dochází k posunu o čtvrt nebo půl hodinky. Otec Amorth nalistoval stránku

ve svém ohmataném kalendáři. Místo na poznámky u každého dne bylo zaplněno záznamy, připomínkami, odkazy, škrtcanci, změnami a přepsanými slovy.

„Mohlo by to být... ve středu! Ne, dopoledne tu už někoho mám... Je to sice klidný případ, ale přece jen poněkud komplikovaný. Pak ovšem máme málo času. Kolem jednácté už je příliš vedro. Tak to uděláme následujícího dne. V devět. Vyhovuje vám to v devět? Tak dobře, znamenám si půl devátou, ještě není tak horko.“

„No, ... ale já mám ten den povinnosti.“

„Tak to budeme muset odložit na další týden.“

„Není to moc pozdě?“

„No jo, je to pozdě. Tak tedy ve středu. I když budeme mít málo času, nevadí.“

Žena si domluvila schůzku, která se měla konat za tři týdny, a v klidu odešla. Ještě předtím, než vyšla z kostela, jsem jí z důvodů dokumentace položil otázku, i když mi připadalo ne zcela vhodné ptát se jí na něco po tom, co jsem měl možnost zhlédnout. Zeptal jsem se jí tedy na to, jak upozorovala, že je v ní přítomen zlý duch, jak k tomu mohlo dojít, jaké měla příznaky.

„Člověk si jeho přítomnost neuvědomuje. Nevíš, co je v tobě. Najednou ale člověk cítí, že se změnil, a vůbec nerozumí proč. Mám velmi silné bolesti v břišní oblasti.

Chodila jsem po doktorech, ale nebylo to vůbec k ničemu. Pak mi někdo řekl: »A není to náhodou posedlost?« Tak jsem se vypravila za exorcistou a velmi rychle vyšlo najevo, oč se vlastně jedná.“

„A po exorcismu se cítíte lépe?“

„Ano. Zdá se mi, jako kdybych se znovu narodila. Dokážu pak dělat to, co jsem dělala dříve. Pak ale, asi tak po jednom týdnu nebo deseti dnech, se všechno vrátí zase do starých kolejí. Pak už se nemohu dočkat, až se budu moci vrátit sem.“

Chtěl jsem se ještě zeptat na Sabrinu, ale dovolil jsem si jenom zeptat se na důvod, který rozpoutal celé tohle zlo proti její osobě. Nejprve mi odmítla odpovédět. Pak něco dodala, jenomže v tu chvíli se jí oči zalily slzami. Patrně jí to bylo nepříjemné. Dal jsem jí najevo svou účast a ona hned pochopila, že nemusí pokračovat. V okamžiku mě pozdravila a zmizela v ruchu ulice.

Mezi tím vešla do místnosti s exorcisty další, asi pětadvacetiletá dívka. Chovala se zdvořile, trochu zakřiknutě. Posadila se na lehátko a pak se na něj položila. Podstupovala třetí nebo čtvrtý exorcismus. Otec Amorth mi sdělil, že se ještě nepodařilo zjistit vůbec nic. *Někdy dochází k tomu, že ve hře jsou zlí duchové, kteří se pokoušejí skrývat. Všechno nasvědčuje tomu, že v určité osobě jsou přítomni zlí duchové, avšak v průběhu exorcismu nedochází k ničemu. Vzpomínám si na jeden speciální případ. Byla to nějaká paní. Podstupovala po několik*

měsíců obřady exorcismu a přítomnost zlého ducha se vůbec neprojevovala. Obrátil jsem se na otce Candida, mého učitele, který mi poradil, abych klidně pokračoval. Tak jsem pokračoval. Po roce a půl exorcismů ďábel už nebyl schopen pokračovat ve své hře na schovávanou a ženu opustil. Do posledního okamžiku doufal, že nebude odhalen. Počítal s tím, že exorcista podlehne únavě.

Dívka se tedy položila na lehátko a čtyři kněží začali s modlitbami podle rituálu. V určitém okamžiku se její břicho začalo zcela nezvykle vlnit. Rozhodně to bylo nepřírozené a dalo se to přirovnat k tomu, co jsem viděl v prvním případě. Ačkoli dívka byla hubená, najednou vypadala tak, jako kdyby v ní poskakoval sem a tam basketbalový míč. Z jejích úst vycházela nesrozumitelná slova, vzlyky, přerývané fráze, chechtot, který nebylo možné definovat jinak než jako ďábelský. Otec Amorth kladl otázky předepsané v rituálu. Místo odpovědi však následovaly jenom grimasy a vzlyky. Přitom v břišní oblasti oné dívky pokračoval onen neuvěřitelný rytmický pohyb.

„Z téhle ženy nedostaneme nic,“ zvolal otec Amorth a obrátil pohled na své spolupracovníky. Pak skončil s exorcismem a bylo zřejmé, že je zklamán.

Pokračoval jsem v modlitbě růžence. Čekal jsem, až se dívka, která se mezitím posadila, poněkud vzpamatuje. Pak jsem vstal a vyšel ven. Také jí jsem se chtěl zeptat na pár věcí. Dívka prohodila několik slov se dvěma ženami, které jsem poznal při svých návštěvách u otce Amortha.

Pak zůstala v poloprázdném kostele, kde právě dva kněží slavili mši svatou. Dívka přistoupila ke svatému přijímání. Jenomže mezitím začal další exorcismus a já jsem se vrátil do místnosti, abych viděl, co se bude dít. Tentokrát jsem však musel zůstat stát jenom ve dveřích. Pronikal mnou hluboký prožitek, který ve mně zanechaly dva předchozí případy. Cítil jsem, že už to déle nevydržím.

Exorcizován byl nějaký muž. Byl to také mladý člověk. Doprovázela ho jeho snoubenka. Sdělila mi, že jde o méně známého herce, který hrál v italských televizních seriálech. Jakmile začaly tyhle problémy, nebyl s to dále pracovat. Jednalo se o klasický případ posedlosti. Po mnoho měsíců navštěvoval otce Amortha a tvrdil, že se začíná cítit lépe. S uspokojením sděloval, že v následujících dnech ho čeká casting na další role. Spolu s dívkou položili na stůl velký papírový pytel a vyndávali z něho různé předměty, které ukazovali exorcistovi. On jim pokaždé řekl, aby to spálili. Mezi těmi věcmi byl třeba polštář s krvavými skvrnami, které podle jejich tvrzení muž a žena rozhodně nezapříčinili. Byl tam také náhrdelník s podivným přívěskem. Herec vypravoval, že právě předešlého dne mu tu věc někdo neznámý daroval na ulici.

Když začal exorcismus, lidé kolem lehátka včetně kněží museli vynaložit veškerou sílu na to, aby herce udrželi na místě, tak mocně sebou zmítal. Muž vydával různé zvuky, krkal, hrozně chroptěl. Klel velmi hlasitě i šeptem. Pak následoval jízlivý a uštěpačný smích, zvířecké grimasy, hrozby, zlořečení nejrozumnějšího typu a jeho vzezření nabývalo děsivých podob.

Stál jsem ve dveřích a vyšel jsem ven ještě předtím, než to všechno skončilo. Se mnou místnost opustila i jedna spolupracovnice otce Amortha, která si potřebovala zakouřit. Zůstal jsem stát na schodech před kostelem, abych se nadýchal čerstvého vzduchu. Na jedné z hlavních tepen Říma pulzoval normální život. Občas se nějaký starší člověk zastavil u vchodu a prosil o vstup. Žena, která tam byla, se zdvořilostí odpovídala, že to nyní není možné. Já jsem si pak s ní povídal, že kdyby tak lidé věděli... Kdyby tak věděli co? Že ďábel skutečně existuje? Že jsou lidé, kteří si ve svém nitru nesou peklo, aniž by si něco takového přáli, a rádi by se toho všeho zbavili? Že existují lidé, kteří si to peklo sami v sobě se zálibou, či spíše s nenávisí žárlivě střeží? Že jsou takoví, kteří ho bezostyšně propagují? Že jsou i takoví, kteří tohle zlo přijímají a lhostejně rozsévají mezi ostatními, aniž by si přitom uvědomovali závažnost toho, co dělají? Ano, právě tihle by to měli vědět jako první. Je však třeba někoho, kdo by jim to vysvětlil, kdo by jim popsal, jak se věci mají, a to bez jakéhokoli klamu či zastírání, bez obav, že mu to ostatní nebudou věřit. Pravda a jen pravda, protože zlý duch se zahaluje do klamů, které se o něm šíří.

Jenomže ďábel je určitým druhem potvrzení existence Boha. Kolikrát jsem právě tohle slyšel říkat otce Amortha. A poté, co jsem byl svědkem oněch exorcismů a modlil se v jejich průběhu, byl jsem právě o tomhle mnohem více přesvědčen, protože nikdy jindy jako v oněch okamžicích jsem necítil tak intenzivně, že jsem součástí Božího plánu lásky. Paradox víry... láska k Bohu, modlitba k Bohu... to určitě neznamená dostat se do konfrontace s ďábelskou

zlobou. Při téhle zvláštní zkušenosti je to spíš tak, že člověk z onoho zla těží nové potvrzení pro svou víru a přilnutí k Pánu. Stejně jako zápasník využívá ve svůj prospěch sílu protivníka, aby ho pak srazil k zemi, tak také modlitba věřícího člověka těží ze zla podnět k důvěře v konečné vítězství. Je jasné, že člověk k tomu, aby zasvětil svůj život svrchovanému Dobru, nepotřebuje nezbytně zkušenost propasti zla... Pravděpodobně je tomu tak. *Jenomže život je ustavičné zápolení se zlem a ten, kdo chce zápasit, musí znát svého protivníka. Když chceme přemoci nepřítele, jehož základní zbraní je klam a podvod, pak pravé poznání znamená polovinu úspěchu. Láska, kterou člověk těží z modlitby, pak znamená pravý triumf.*

Věděl jsem dobře, co jsem viděl a poznal. Mé pocity o tom vydávaly jasné svědectví. To všechno, co se odehrálo, ve mně zanechalo hluboký dojem. Podívoval jsem se tomu, jak mí přátelé, kněží a dobrovolníci, kteří se modlili během exorcismů, dokázali zůstat klidní poté, co viděli a slyšeli takové hrozné věci. Dokonce mi opakovaně sdělovali, že v zásadě se jednalo „pouze o jednodušší případy, takže se není čeho obávat. Víra, modlitba, Boží láska totiž přemáhají všechno.“

O tom, že dobro je silnější než zlo, jsem byl pevně přesvědčen i já sám, a to díky berličce mé chabé víry, o niž jsem se neustále opíral. Ale upřímně řečeno, to dopoledne jsem už toho všeho měl tak akorát dost. Nejradši bych počkal tam venku na konec posledního exorcismu, pak bych pozdravil otce Amortha a vrátil